

[Poul Schlüter.]

for os stadig er på den ene eller anden måde at få skabt det store europæiske fællesskab. Derfor har vi også med stor glæde hæftet os ved klare udtalelser, forbundskansler Willy Brandt har fremsat under sit nylige besøg i Danmark om, at Nordekbeslutningerne ikke vil være en hindring for forhandlinger om en udvidelse af fællesmarkedet.

Jeg slår altså fast, at det er ikke blot en formalitet, at den danske ansøgning om optagelse i fællesmarkedet fastholdes. Det er virkelig en realitet. Det tegner den langsigtede målsætning, som vi slet, slet ikke kan undvære.

Udenrigsministeren bedømte den spændte situation i Mellemøsten, og jeg vil gerne sige, at situationen i Mellemøsten lige uden for Europas egen dør er nok i dette øjeblik den konflikt, som er farligst for verdensfreden. Det er uhyggeligt at iagttage den støt stigende militære aktivitet, som jo kan blusse op pludseligt og med times varsel føre til en total og direkte krig, hvis konsekvenser og hvis omfang ingen nu kan overskue. Vi må erkende, at Danmark ikke kan gøre så farlig meget, men vi kan vel fastslå, at grundlaget for en forståelse mellem de implicerede parter stadig må være sikkerhedsrådets resolution af 22. november 1967.

I øvrigt er der jo i de allersidste dage indtruffet en smule tøbrud i det skarpe israelske standpunkt. Jeg tænker på udenrigsminister Abba Eban's forslag om en mangestatskonference til løsning af det palæstinske flygtningeproblem, og jeg tænker på premierminister Golda Meir's nylige erklæring. Der må være håb om, at man på dette grundlag kan få etableret nye stormagtsforhandlinger og måske også nye kontaktforsøg fra hr. Jarrings side. Det må være den danske og de nordiske regeringers opgave at støtte Jarrings position i det kommende arbejde, så meget vi overhovedet kan det.

Jeg skal slutte med en grundbetragtning, og det skal være den, at i det konservative

folkeparti mener vi, at hovedopgaven for Danmarks udenrigspolitik må være at gøre det, vi kan, for at stabilisere freden overalt. Dernæst må det være en hovedopgave, at vi især søger at varetage en dansk sikkerhedspolitik, som kan sikre os, at vor egen selvstændighed og uafhængighed fortsat er uantastet. Endelig må det være den brede opgave for os at arbejde for fremskridt og at arbejde for øget velstand overalt i verden.

Det konservative folkeparti kan i det hele tage udenrigsministerens redegørelse i dag til efterretning.

Per Federspiel: Også jeg vil gerne takke ministeren for den redegørelse, han fremsatte i morges. Denne debat falder jo på et tidspunkt, hvor den udenrigspolitiske situation er i bevægelse, og endda i meget stærk bevægelse, men hvor der på den anden side ikke foreligger dagsaktuelle problemer, som regeringen eller det høje ting skal tage stilling til. Derfor undrer det mig, at hr. Per Hækkerup i slutningen af sit indlæg efterlyste en almindelig, generel programerklæring fra udenrigsministerens side. Jeg mindes ikke, at hr. Per Hækkerup i den tid, han beklædte udenrigsministerposten, fremsatte den slags generelle erklæringer, og han vil sikkert give mig ret i, at det er mere praktisk at drive udenrigspolitik pragmatisk og fremsætte sine erklæringer i forbindelse med konkrete sager.

Det, udenrigsministeren sagde i slutningen af sin redegørelse, var vel egentlig dette, at næst efter at varetage de væsentlige og konkrete danske interesser, altså de umiddelbare statsinteresser, var der naturligvis også en anden udenrigspolitisk aktivitet, som måtte udøves, og skal jeg rette nogen kritik mod udenrigsministeren, vil jeg sige, at det er måske lidt for beskedent at mene, at Danmark her alene kan virke ved en humanitær indsats og ved at give udtryk for, som det blev sagt, en retsbetonet og medmenneskelig indstilling.

Nu skal hr. Per Hækkerup ikke ringeagte retsbegreberne. Hvis vi nogen sinde skal